

af Sorg over ikke at have ham hos sig, naar hun trængte til hans Hjælp.

Endnu havde nemlig Kærligheden en større Part i hendes Iver, end hun rigtig selv vidste af. Alt, hvad der hændte hende i Dagens Løb, selv den flygtigste Tanke, der gik hende gennem Hovedet, følte hun Trang til at meddele ham, og det skönt Pers Breve til hende stadig lod baade Fortroligheden og Æmheden ubesvaret. Men paa dette Punkt havde hun efterhaanden slaaet sig tiltaals. Hun forstod nu, at hun havde krævet af ham, hvad Naturen havde nægtet ham; og hun var endog taknemlig, fordi han ikke forsøgte at hykle men ærlig viste sig for hende, saadan som han nu engang var.

Ogsaa om Politik, sit gamle Yndlingsemne, skrev hun til ham i sine Breve, især om de forskellige Arbejderbevægelser, der stod i saa nøje Sammenhæng med Teknikens moderne Udvikling. Hun havde hidtil aldrig helt forstaaet sig selv i sin Interesse for disse idelige Lønstridigheder og Magtspørgsmaal, der i saameget var hendes aristokratiske Fornemmelser imod. Hun havde følt sig utryg overfor disse murrende Arbejdermillioner, hvis Krav ofte syntes hende at indeholde en Fare for alt det, som hun selv skattede højest i Livet. Men gennem sin langsomt erhvervede Forstaaelse af Per var hun nu ogsaa kommen til Klarhed over denne dunkle, modvillige Følelse af Samhørighed med den sodede, forkuede, for Lys og Luft og Menneskelighed kæmpende Arbejderhær — det tyvende Aarhundredes Mænd!

Imidlertid fløj Dagene for Per nede i Berlin, hvor han delte Tid og Kræfter nogenlunde ligeligt mellem sine Studier og Storbyens Adspredelser. Han